לכתחילה לא – **Initially no**

OVERVIEW

רבינא explained that ריה"ג follows the view of ריה"ג who stated, concerning , מחו"ל that אם באו יקרבו, meaning only בדיעבד, however לכתחלה לא. Initially תוספות explains the meaning of לכתחלה לא.

The משנה in תמורה concerning 'סתם משנה is a סתם משנה. There is no name associated with this דין. However מ"ש explains the reason for this דין. It seems somewhat odd that the גמרא here attributes this דין to ע"ד. Our תוספות will explore this issue.

פירוש¹ אין צריך להביאם כדמפרש בפרק אלו קדשים (שם²) -

The explanation of the term 'לכתחלה לא' is that there is no requirement to bring them to the ביהמ"ק, as it is explained in פרק אלו קדשים -

אמר רבי שמעון מה טעם לפי שכל הקדשים אין להם פרנסה במקומן -ר"ש said what is the reason that (בהמה) מרטשר are different than all other קרבנות [which are required to be brought from קרבנות]); because all other קרבנות not have a 'פרנסה' in their place in הו"ל –

תוספות explains this concept:

פירוש אין להם התרה אלא במקדש -

The explanation of the term פרנסה is they do not have any permissibility to be eaten only in the בית המקדש –

משנה continues in the משנה:

חוץ מן הבכור ומעשר שיש להם פרנסה במקומן פירוש שנאכלין במומן -בכור and מעשר which do have פרנסה in their place in הו"ל; תוספות explains this concept: The explanation of this is that a בכור ומעשר may be eaten if they have a הו"ל in הו"ל (without any redemption being required). This concludes the citation of the משנה in תמורה. 4

תוספות resolves an anticipated question:

 $^{^1}$ The tern פירוש indicates that we are negating a more obvious interpretation. The term לכתחלה שנושון usually means that initially one is forbidden from doing it. However here it means one is not required to do it.

³ Other קרבנות, however, if they receive a מום may be eaten provided they are redeemed first. One is obligated to bring a new קרבן with this redemption money. Therefore since eventually the קרבן (through its redemption money) must be brought to the ביהמ"ק, we obligate the owner to bring it now (see ביהמ"ק, there ד".

⁴ It is evident from the טעם, that there is no prohibition to bring בכורות from הו"ל, it is merely not required.

ולהכי תלי לה ברבי שמעון דכולה רבי שמעון היא -

And therefore the גמרא here attributes this ruling of אם באו לכתחלה לא, to ש"ד (even though the ruling there in the משנה is presented as a סתם משנה, and ע"ד merely offered the reason for this הלכה, nevertheless the גמרא assumes) that the entire ruling (with the טעם is the view of ש"ד.

has some reservations about attributing the הלכה to "ר"ש to הלכה

וקצת היה נראה לגרוס רבי ישמעאל -

And it would somehow be more appropriate to have the text read רבי ישמעאל (instead of "ר"); in the גמרא here the text should read ואליבא דר"ט (instead of אליבא דר"ש (instead of ש"ר"); in the משנה (by משנה משנה משנה the author of the הלכה presented in the משנה (by משנה).

תוספות proves his contention that the משנה (which states באו יקרבו is '".

דהתם פריך אמתניתין שאמר יקרבו מבן אנטונינוס שהביא בכורות מבבל ולא קבלם - דהתם פריך אמתניתין שאמר יקרבו (which maintains יקרבו, from the case of שני שונינוס who brought בכורות בכורות , and they did not accept it from him to be brought as a אם באו יקרבו. 5 This contradicts the משנה which states that אם באו יקרבו.

ומשני הא כרבי ישמעאל הא כרבי עקיבא -

And the גמרא answered there is no contradiction; this is according to ד"ר, and this is according to ר"ב.

SUMMARY

We can either assume that "ר, who explained the reason why אם באו יקרבו אבל אם באו יקרבו אבל, is also the author of this rule; or the גירסא here should be changed from ר"ש to ישמעאל.

THINKING IT OVER

What are the relative strengths (and weakness) of the two opinions in תוספות?

⁵ חלה פ"ד מי"א.

⁶ The marginal note corrects this to be read 'ומשנה'.